

En dag kanske han får komma
in i det stora, vita huset.

Han tar stigen över kyrkogården.

Det är höst. Bara månen lyser
för honom.

Han är inte rädd.

Han är en lycklig pojke. Han
har nyss kysst en flicka. Inte är
han rädd.

Han vill sjunga, han vill
dansa.

Men han är på en kyrko-
gård. Där ska man vara tyst och
stilla.

Vinden är stilla, när han börjar
gå. Men snart börjar det blåsa.

Löven fladdrar på stigen.
Grenar rör sig. En björk böjer sig
ner över stigen.

Han går snabbare. Han börjar
känna sig lite orolig.

Men då tänker han på Olga.

Det är bara träd, tänker han.
Det är bara gravstenar.

Men träden kastar långa skuggor.
Och gravstenarna är höga och
skrämmande.

Långt där framme kan han se
ljus. Det är den stora gatan.